

Sygnatura akt VII U 980/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Liliana Gambal

Protokolant: Kalina Tanaś

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 grudnia 2013 r. w J.

odwołania G. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 16.07.2012 r., znak: (...)

w sprawie G. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

odwołanie oddała.

Sygn. akt VII U 980/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.07.2012 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił G. M. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, opierając się na treści orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 09.07.2012 r., w którym uznano, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Wnioskodawca G. M. wniósł od powyższej decyzji odwołanie podnosząc, że stan jego zdrowia nie uległ poprawie i w dalszym ciągu uzasadnia przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o jego oddalenie podnosząc, iż zgodnie z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, tym samym decyzja odmowna jest zgodna z przepisami ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r. nr 167, poz.1322 ze zm.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. M. ur. (...) posiada zasadnicze wykształcenie zawodowe - elektromonter. Pracował jako elektromonter, rzemieślnik oświetlaczy, elektromechnik, operator pieca, konserwator dźwigów, dozorca. Do 30.06.2012 r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

/bezsporne/

W dniu 11.05.2012 r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 08.06.2012 r. uznano, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Również komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 09.07.2012 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. U wnioskodawcy rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z cechami dyskopatii odcinka szyjnego i LS oraz stan po operacji dyskopatii L4/L5 i L5/S1 (1993 r.)

Decyzją z dnia 16.07.2012 r. organ rentowy odmówił G. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, opierając się na treści orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 09.07.2012 r.

/dowód: wniosek z dnia 11.05.2012 r. – k.289 akt rentowych ZUS;

orzeczenie z dnia 08.06.2012 r. – k.291 akt rentowych ZUS;

orzeczenie z dnia 09.07.2012 r. – k.295 akt rentowych ZUS;

opinia lekarska z dnia 09.07.2012 r. – k.184v akt orzecznicznych ZUS;

decyzja z dnia 16.07.2012 r. – k.296 akt rentowych ZUS/

Biegła sądowa neurolog G. O. rozpoznała u wnioskodawcy uraz przeciążeniowy kręgosłupa lędźwiowego (30.07.1993 r.), stan po hemilaminectomii prawostronnej z częściowym usunięciem krążków międzykręgowych w poziomie L4-L5 i L5-S1 kręgosłupa (1993 r.), zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z wielopozimowymi wypuklinami krążków międzykręgowych, kręgozmykiem rzekomym w poziomie L4-L5 (w obrazie TK 2012 r.) bez objawów korzeniowych oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego. Nie ma przyczyny neurologicznej do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

/dowód: opinia z dnia 25.09.2012 r. – k.7/

Biegły sądowy neurochirurg H. A. rozpoznał u wnioskodawcy stan po urazie przeciążeniowym kręgosłupa (30.07.1993 r.), stan po leczeniu operacyjnym przepuklin krążków m/k L4-L5 i L5-S1 – hemilaminectomię, usunięcie dysków L4-L5 i L5-S1 kręgosłupa (1993 r.), zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego z dyskopatią od C4 do C7 z zespołem bólowym, przewlekły uporczywy zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy korzeniowy typu lumbagii, z rwą kulszową obustronną oraz zespół nerwicowy psychosomatyczny. Zdaniem biegłego wnioskodawca jest nadal od 01.07.2012 r. częściowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia na okres 2 lat.

/dowód: opinia z dnia 10.01.2013 r. – k.18-20/

Biegła sądowa neurolog D. J. rozpoznała u wnioskodawcy okresowe bóle korzeniowe w odcinku lędźwiowym kręgosłupa, po przebytej operacji usunięcia dysków L4/L5, L5/S1 oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Wnioskodawca z przyczyn neurologicznych nie może zostać uznanym za niezdolnego do pracy.

/dowód: opinia z dnia 25.06.2013 r. – k.35-36/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Stosownie do treści art.17 ust.1 ww. ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia jej wysokości oraz wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art.57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w art.57 ust.1 pkt.3 cytowanej ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy definiuje art.12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z okresowością przyznanego wnioskodawcy świadczenia w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ubezpieczony złożył kolejny wniosek o rentę i poddany został przez organ rentowy badaniom lekarskim. W ich wyniku, orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 09.07.2012 r. uznano wnioskodawcę za zdolnego do pracy.

Na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej organ rentowy decyzją z dnia 16.07.2012 r. odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Ponieważ sporna decyzja ZUS odmawiająca prawa do renty oparta została na orzeczeniu komisji lekarskiej, zaś wnioskodawca domagał się przyznania prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy, ewentualnie z ogólnego stanu zdrowia, w toku postępowania sądowego niezbędne stało się przebadanie wnioskodawcy przez biegłych sądowych neurologów oraz neurochirurga, a zatem przez lekarzy o specjalnościach adekwatnych do stwierdzonych u niego schorzeń.

Biegła sądowy neurolog G. O. rozpoznała u wnioskodawcy uraz przeciążeniowy kręgosłupa lędźwiowego (30.07.1993 r.), stan po hemilaminectomii prawostronnej z częściowym usunięciem krążków międzykręgowych w poziomie L4-L5 i L5-S1 kręgosłupa (1993 r.), zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z wielopozimowymi wypuklinami krążków międzykręgowych, kręgozmykiem rzekomym w poziomie L4-L5 (w obrazie TK 2012 r.) bez objawów korzeniowych oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego. Zdaniem biegłej nie ma przyczyny neurologicznej do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Biegła wskazała, że w badaniu przedmiotowym nie stwierdziła niesprawności ruchowej badanego czyniącej go długotrwale niezdolnym do pracy. Zmiany wykazane w badaniu neuroobrazowym kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego mogą dawać dolegliwości, jednak wymaga to jedynie okresowego leczenia w czasie zaostrzenia objawów, w razie wskazań, w ramach czasowej niezdolności do pracy.

W związku z zastrzeżeniami do powyższej opinii Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurochirurga, który rozpoznał u wnioskodawcy stan po urazie przeciążeniowym kręgosłupa (30.07.1993 r.), stan po leczeniu operacyjnym przepuklin krążków m/k L4-L5 i L5-S1 – hemilaminectomię, usunięcie dysków L4-L5 i L5-S1 kręgosłupa (1993 r.), zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego z dyskopatią od C4 do C7 z zespołem bólowym, przewlekły uporczywy zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy korzeniowy typu lumbagii, z rwą kulszową obustronną oraz zespół nerwicowy psychosomatyczny. Zdaniem tego biegłego wnioskodawca jest od 01.07.2012 r. częściowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia na okres 2 lat.

W związku z rozbieżnymi wnioskami końcowymi powyższych opinii biegłej neurolog oraz neurochirurga Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii kolejnego biegłego z zakresu neurologii celem ustalenia, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Biegła sądowa neurolog D. J. rozpoznała u wnioskodawcy okresowe bóle korzeniowe w odcinku lędźwiowym kręgosłupa, po przebytej operacji usunięcia dysków L4/L5, L5/S1 oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Zdaniem biegłej wnioskodawca z przyczyn neurologicznych nie może zostać uznany za niezdolnego do pracy, ponieważ nie stwierdza się u niego aktualnie objawów ubytkowych neurologicznych. Biegła podniosła, że wykonana po wypadku operacja usunięcia dysków L4/L5, L5/S1 była wykonana 20 lat temu i nie wymagała nigdy reoperacji. W ocenie biegłej leczenie i rehabilitacja wnioskodawcy może odbywać się w ramach krótkich zwolnień.

Mając na uwadze treść powyższych opinii Sąd, przyjmując za własne wnioski zawarte w opiniach biegłej neurolog G. O. oraz D. J., uznał, że nie ma podstaw do uznania wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy zarówno w związku z wypadkiem przy pracy, jaki i z ogólnego stanu zdrowia. Opinie sporządzone zostały przez lekarzy posiadających stosowną wiedzę i doświadczenie w zakresie posiadanych specjalizacji, po zbadaniu wnioskodawcy oraz w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji lekarskiej. Obie biegłe w pełny i jasny sposób uzasadniły swoje stanowisko, iż wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy, podważając tym skutecznie opinię biegłego neurochirurga H. A., którego zdaniem wnioskodawca mógłby zostać uznany za niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W ocenie Sądu biegły neurochirurg w żaden sposób nie uzasadnił bowiem swojej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy i jego wpływu na utratę przez niego zdolności do pracy. W dość lakonicznym uzasadnieniu opinii biegły poprzestał na wskazaniu rozpoznanych schorzeń i stwierdzeniu, że badany pozostaje nadal niezdolny do pracy. Tymczasem, zarówno z pierwszej opinii neurologicznej biegłej G. O., jak również z opinii biegłej neurolog D. J. wynika jednoznacznie, że rozpoznawane bezspornie przez biegłych schorzenia nie mają jednak takiego stopnia natężenia i zaawansowania, aby istotnie i długotrwale ograniczały zdolność wnioskodawcy do podjęcia pracy zarobkowej. Sąd nie mógł zatem poczynić ustaleń sprzecznych z opiniami biegłych neurologów, skoro uznał, że są one prawidłowe i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Opinie tych biegłych potwierdziły wnioski zawarte w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS.

Można zauważyć, że wypłacana dotąd wnioskodawcy renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem stanowiła świadczenie okresowe, uwzględniające możliwość poprawy stanu zdrowia osoby ubezpieczonej. Obecnie stopień naruszenia sprawności organizmu, zgodnie z opiniami biegłych uległ poprawie i nie powoduje już niezdolności do pracy, także z ogólnego stanu zdrowia. Zgłaszane przez wnioskodawcę zarzuty do opinii neurologicznych stanowią w istocie jedynie polemikę z ustaleniami biegłych, gdyż biegłe podczas oceny zdrowia wnioskodawcy brały pod uwagę zarówno wyniki badań obrazowych kręgosłupa, jak i wyniki badania przedmiotowego, mającego na celu ocenę stopnia naruszenia sprawności ruchowej wnioskodawcy.

Należy podkreślić, że subiektywne przekonanie wnioskodawcy o istnieniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem miarodajny jest jedynie obiektywnie istniejący stan zdrowia stwierdzony w toku postępowania w kontekście zachowanej zdolności do pracy, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej. Można również zauważyć, że według cytowanego powyżej art.12 ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje biologiczny stan kalectwa lub choroby, niemający wpływu na zdolność do pracy, lecz połączenie niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu. Chodzi tu o potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Nie każde zatem schorzenie, nawet przy bezspornym fakcie stwierdzenia jego istnienia, powoduje niezdolność do podjęcia zatrudnienia. W pewnych sytuacjach, ocenianych przez biegłych lekarzy indywidualnie w odniesieniu do każdego badanego, istniejący stan chorobowy - tak jak ma to miejsce w przypadku wnioskodawcy - nie dyskwalifikuje osoby jako potencjalnego pracownika. Zdaniem Sądu, z opinii biegłych neurologów wynika,

że wnioskodawca jest osobą, która pomimo swoich schorzeń zachowała zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji.

Reasumując, skoro wnioskodawca nie mógł zostać uznany za niezdolnego do pracy chociażby w stopniu częściowym, brak było podstaw do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na podstawie art.6 ust.1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jak również brak było podstaw do przyznania prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia zgodnie z przepisem art.57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał odwołanie za bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł o jego oddaleniu.